Spoštovani!

Univerza mi je - s prijaznim prorektorjevim posredovanjem - ponudila, se pravi naložila vznemirljivo dolžnost.

Spregovorim naj nekaj besed v zahvalo ob podelitvi uglednih in častnih priznanj.

V hipu, ko sem odprl rektorjevo pismo in bral… ***z veseljem Vam sporočam … senat Univerze… sklep … podeljuje naziv zaslužni profesor…*** me je zajelo - ne ravno šok ali strela z jasnega - nekakšna gomazeča osuplost pa vendarle.

Nisem prav vedel, kaj naj čutim in kaj naj si mislim.

Potem pa me je počasi preplavilo nekakšno zadoščenje, nekakšno notranje ugodje, nekakšna sprostitev, nekaj, čemur pravzaprav ne vem imena. Če bi rekel blaženost, bi najbrž nekoliko pretiraval. Pa vseeno.

Je že res, da sem že kdaj prej pomislil na ''zaslužnega profesorja''. Ne zaradi sebe. Zaradi drugih. Zlasti še, če se je naključni pogovor dotaknil te teme in se je potem ta ali oni dobri znanec obregnil obme in me z rahlo dvignjenimi obrvmi povprašal: kako pa to, da ti… nisi…?

Spodboden s takim in podobnim namigovanjem sem se že pripravljal, da malce povprašam na šoli - pa me je bilo sram in sem obisk odložil in nazadnje na vse skupaj pozabil.

Zdaj ga pa - nepričakovano - le imam. V roki. Naziv.

Obstal sem in užival.

Ampak skušnjavec, kot pravijo, nikoli ne počiva.

Še preden se je navdušenje v meni razkadilo, so me že začela obletavati nekakšna, kako naj rečem, poredna vprašanja.

Kaj naj zdaj s tem nazivom, sem se vprašal, ali naj ga pribijem na vhodna vrata?

Naj ga pošljem po pošti vsem znancem in prijateljem, z lepimi željami za Miklavža in srečno novo leto?

Naj začnem pisati kolumne ali prispevke v Pisma bralcev in v se z njim podpisujem?

Naj ga vržem v volilno skrinjico?

Ali naj počakam na svoj pogreb in upam, da bom vsaj na žalnih trakovih prebral ''zaslužni profesor''?

''Zaslužni'', sem se zdrznil in pomislil. S pismom v roki.

Ali je s tem poudarjeno bistvo?

Kakšno bistvo?

Profesorjevo.

Stvar se kaže v svojem delovanju in bistvo profesorja ni v njem samem, temveč v njegovih predavanjih. V tistem, kar uči in razlaga.

V njegovem predmetu.

Bistvo je predmet in ne profesor.

Naziv ''zaslužni'' zasluži predmet in ne profesor.

V mojem primeru je to: zaslužni Nauk o gledališču.

Kako sem ga z muko skonstruiral, sem si dejal z rektorjevim pismom v roki, kako sem v ta svoj nauk vlagal vse, kar sem se kdaj naučil iz knjig in od svojih učiteljev! Kako sem v maničnih blodnjah neprespanih noči pripravljal temeljne postavke svoje teorije in kako sem padal v depresije, ko so se v praksi izkazale za napačne. Kako sem ga grizel, ta svoj predmet, kako mi je žrl živce, kako se je upiral, ko sem se trudil vse, kar sem skusil, občutil in mislil, vtakniti, vtisniti in stisniti vanj. In vse, kar sem doživljal, ljubil in trpel tudi.

Kako sem verjel, da daje mojemu življenju smisel in odrešujoč občutek bistva.

Na tej točki se je v moji blaženosti nekaj zataknilo.

Vprašal sem se, kaj pa če bistvo predmeta ni v predmetu, ampak nekje drugje in se bistvo, po katerem s pismom v roki sprašujem, nemara nahaja v tistem, ki ta predmet uporablja.

Se pravi v tistem, ki se iz predmeta uči.

Morda je bistvo, me je prešinilo, v študentu in ne v predmetu.

In tako študentu pripada častni pridevek.

''Zaslužni študent''?

Sliši se prav vzpodbudno.

Pa tudi nič čudno, če natančno premislim, sem si dejal.

Ubogi študenti! Zgrozil sem se namreč ob misli, da so bila tista predavanja, ki mi jih ni uspelo potegniti iz primeža rutine, pravo razstavišče ničevosti, brez domiselnosti, brez iznajdljivosti, brez navdihujoče ustvarjalnosti. Brez humorja!

Kakšno mučenje poslušalcev, kakšno moreče dolgočasje to prežvekovanje vsakdanjih puhlic in mlatenje prazne slame.

In to potem imenovati Nauk o gledališču!

Žalostno, žalostno!

Upam, da se mi je to dogajalo samo včasih. Tako bolj poredko. Če sploh.

Spominjam se tudi dobrih predavanj, sem se tolažil s pismom v roki.

Takih s čisto kompozicijo, z jasno strukturo, z utemeljeno argumentacijo, z razvidno strategijo.

Predavanj, ki so bila živ prikaz stvarnih izkušenj, dosežek domišljije in mišljenja, uspeh novih, drznih spoznanj, v sproščenem in tekočem nizanju slikovitih podob, duhovitih definicij, presenetljivih postopkov in metod.

In sem zagledal obraze v predavalnici, ki žarijo od notranje napetosti.

In sem videl oči, ki nemirno begajo od table do zvezkov.

In sem videl roke, ki sunkovito drsijo po listih papirja.

In sem slišal ritem kratkih, zasoplih vzdihov med predavanjem.

In včasih hlip zadržanega smeha, ko se je v kakšni stvari odkrilo kaj humornega.

In plaz zasoplosti v izdihu veselega obžalovanja, ko je konec doživetja.

Ko je konec predavanja.

Pravzaprav sem butelj, sem si rekel po premisleku z rektorjevim pismom v roki.

Bistvo je v kroženju.

V gibanju energije.

Bistvo profesorja je v energiji, ki se poganja in zaganja in poteka od njega preko in skozi njegov predmet do študenta.

In nazaj.

Bistvo se vrača.

Naravnost tja, kjer ga je skušnjavec v moji glavi najprej začel iskati.

K profesorju.

Zato sploh ne ugovarjam podelitvi naziva ''zaslužni profesor'', prej narobe in se Univerzi, se pravi vsem tistim, ki so nas opazili, nas kandidirali, nas izvolili in nam tudi podelili častne nazive, iskreno zahvaljujemo.

Hvala tudi vam, da ste me poslušali.

Mile Korun